

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НОВОМ САДУ
Посл. бр. Гж1. 4910/10
Дана: 07.09.2011. године
НОВИ САД

У И М Е Н А Р О Д А

Апелациони суд у Новом Саду, у већу састављеном од судија Мире Тубин Чанак, председника већа, Марије Габрић и Габриеле Миловановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца **М. З.** из Т., кога заступа Л. С., адвокат из Н. С., против туженог фабрике „**ФКЛ А.Д. Т.**“ из Т., кога заступа дипл.правник Д. К., ради поништаја отказа уговора о раду, одлучујући о жалби туженог против пресуде Основног суда у Новом Саду, Судске јединице у Темерину бр. П1. 1621/10 од 05.07.2010. године, на седници већа одржаној 07.09.2011. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба туженог **се делимично усваја**, пресуда Основног суда у Новом Саду, Судске јединице у Темерину бр. П1. 1621/10 од 05.07.2010. године у делу којим је одлучено да тужени надокнади тужиоцу изгубљену зараду, као и да тужиоцу надокнади трошкове поступка у износу од 26.000,00 динара **укида** и у том делу предмет враћа Основном суду у Новом Саду на поновно суђење, у осталом делу се жалба **одбија**, првостепена пресуда у усвајајућем делу којим је поништено решење туженог од године, бр..... и тужени обавезан да тужиоца врати на рад, **потврђује**.

О б р а з л о ж е њ е

Првостепеном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца, поништено је решење туженог од године, бр....., тужени је обавезан да тужиоца врати на рад, одлучено је да му надокнади изгубљену зараду, као и трошкове поступка у износу од 26.000,00 динара, све у року од 15 дана под претњом извршења.

Против наведене пресуде благовремену жалбу изјавио је тужени због свих разлога предвиђених одредбом чл. 360 ст. 1 ЗПП-а.

Жалба туженог је делимично основана.

Испитујући побијану пресуду у границама разлога наведених у жалби, а пазећи по службеној дужности на битне повреде одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 1, 2, 5, 7 и 9 ЗПП и правилну примену материјалног права, сагласно одредби чл. 372 ст. 2 истог закона, овај суд налази да је првостепени суд доносећи побијану пресуду у делу којим је обавезао туженог да тужиоцу надокнади изгубљену зараду, починио битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП-а, јер пресуда у наведеном делу има недостатке због којих се не може испитати и иста је неразумљива, док је у преосталом делу пресуда донета без битних повреда одредаба парничног поступка и на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право.

Према утврђењу првостепеног суда тужилац је био запослен код туженог, а радни однос код истог му је престао решењем туженог бр..... од године, којим му је отказан уговор о раду и престаје радни однос на основу чл. 174 тач. 2 и 3. Закона о раду, због скривљене повреде радне обавезе из чл. 99. ст. 2 тач. 1, 2 и 7 Колективног уговора туженог и чл. 10. ст. 1. тач. 6 и 17 анекса уговора о раду бр. 9887/3 од 21.11.2006. године, због непоштовања радне дисциплине из чл. 100 ст. 2, тач. 7, 18, 20, 21 и 22 Колективног уговора туженог и што је понашање тужиоца такво да не може да настави рад код туженог. Тужилац је решењем број ... упозорен на постојање отказних разлога из чл. 179 ст. 1 тач. 2 и 3 Закона о раду, на које упозорење је дао одговор године, а друго упозорење пред отказ тужилац је добио године, на које је дао одговор године. Упозорење о постојању отказног разлога број достављено је синдикалној организацији Фабрике „ФКЛ“, а упозорење ...од године је достављено године, на која упозорења се синдикална организација није изјаснила. Ова упозорења нису достављена на изјашњење УГС „Н.“ чији је тужилац био члан ИО у време доношења ових упозорења.

Тужилац је, као и запослени код туженог, отворио кредитну картицу АИК банке АД Ниш, Главна филијала Н. С., преко које је неколико месеци примао плату, али по којој је без његовог знања био задужен. Тужилац од туженог нити од банке није добио примерак уговора о отварању кредитне картице. Запосленима је било предочено да ако не отворе рачун код ове банке, неће добити плату, па тако један од радника Ч. К., није три месеца добио плату, јер није хтео отворити рачун код АИК банке. Уговором о издавању и коришћењу „Дина кард“ кредитне картице је чл. 4 предвиђено да ће обавезу корисника испунити и приступилац дугу „ФКЛ“ о чему ће исти са издаваоцем закључити посебан уговор, што је приступилац дугу и учинио уговором о приступању дугу број .. од године, за 556 радника, као дужник који је обавезе из уговора прихватио као солидарне, а анексом уговора о приступању дугу се банка обавезала и одрекла права да од радника „ФКЛ“ тражи испуњење дуга и да против њих покреће судски поступак.

Након што је тужилац сазнао да је задужен преко кредитне картице АИК банке исти је умножио списак доспелих обавеза радника, одговор АИК банке да се ради о неважећим документима и званично обавештење од године, те је исто послао Председнику Републике заједно са текстом који је сам потписао. Препорученом пошљиком 2196348 послао је Агенцији за приватизацију коверат на чијој је полеђини исписао своје име и адресу, а које није сам насловио и у којем су се налазила документа за која је наведено да их шаље група радника „ФКЛ“.

Дана године је тужилац требао радити, радило се о радној суботи, али тога дана није дошао на посао јер је тај дан имао заказано код лекара Х. Л. контролу детета које је повредило зглоб, а пошто је тог јутра заспао, обавестио је радника П. Ј. да неће долазити на посао јер мора водити дете код лекара, а П. Ј. је о томе обавестио непосредног руководиоца тужиоца П. Т..

На основу утврђених чињеница првостепени суд је правилном применом материјалног права одлучио о захтеву тужбе.

Правилно је закључено да тужилац није учинио повреде из чл. 99 ст. 2 тач. 1, 2 и 7 КУ туженог, будући да је тужилац доказао да је тога дана оправдано изостао са посла због тога што је водио дете код лекара.

Тужилац није учинио ни повреде радне обавезе из чл. 10 ст. 1 тач. 6 и 17 Анекса уговора о раду од 21.11.2006. године и чл. 100 ст. 2 тач. 7, 18, 12, 21 и 22 КУ туженог.

Супротно наводима жалбе и према становишту овог суда, тужилац није износио нетачне податке о туженом и његовим органима, нити нанео штету угледу предузећа. Ово из разлога јер радници, па и тужилац, имају право да буду обавештени о предузетим мерама од стране предузећа у коме раде, а које се односе на њих (као што је задужење кредитних картица, достављање примерка уговора о отварању кредитне картице), а будући да нису били о томе обавештени и из тог разлога су били оправдано забринути сазнањем о постојању задужења на кредитним картицама. Обраћање државним органима од стране тужиоца било је у циљу указивања на ова дешавања у фабрици и добијања обавештења о правилности поступања туженог, а не у циљу изношења нетачних података и нарушавања угледа фабрика и доношења штете истој.

Правилан је и закључак првостепеног суда да тужилац није неовлашћено прибавио, умножио и слао службена документа туженог, јер су ова документа и спискови задужења радника кружили погонима, па су били доступни радницима туженог.

Током поступка тужилац није спорио, а то је у свом исказу и навео, да је он лично слао допис и спискове Председнику Републике и НБС Србије, али да у тим дописима није вређао руководиоце. У току поступка ови дописи нису приложени списима.

Такође је навео, а што првостепени суд и утврђује, да је коверту са ознаком препоручене пошљике број 2196348 наранцасте боје, адресирану на Агенцију за приватизацију на чијој полеђини је наведено име тужиоца и адреса, предао на пошту, да

адресу примаоца није он писао, већ само адресу пошиљаоца на полеђини, те да није учествовао у сачињењу докумената која су садржина те пошиљке. Везано за допис Агенције за приватизацију који је код Агенције примљен године тужилац је изјавио да он није аутор тог дописа, нити га је слао било коме, па супротно наводима жалбе током поступка није доказано да је тужилац лично наведени допис сачинио и слао Агенцији за приватизацију.

За документацију која је приложена уз одговор на тужбу није доказано да ју је сачинио тужилац, а ради се о дописима упућеним Агенцији за приватизацију које је тужени приложио, па је неоснован жалбени навод да првостепени суд није ценио садржину дописа који су послати Агенцији за приватизацију.

Тужени током поступка није доказао да је тужилац у дописима које је он лично слао на адресе државних установа износио нетачне податке о фабрици, органима фабрике, нити да је због тога туженом нанета штета, такође нема доказа да је вређао и омаловажавао претпостављене и друге запослене у фабрици.

Није учињена битна повреда поступка на коју се жалба позива, наводећи да на расправи 15.03.2010. године приликом саслушања тужиоца је пуномоћник туженог онемогућен у расправљању тиме што му је онемогућено да поставља питања тужиоцу, будући да на расправном записнику нема примедбе на основу које би се могло закључити да је пуномоћнику туженог онемогућено постављање питања.

Са наведених разлога првостепени суд је правилно одлучио када је усвојио тужбени захтев у делу у коме је поништио решење туженог о отказу уговора о раду и обавезао га да тужиоца врати на рад.

У делу пресуде којим је обавезао туженог да тужиоцу надокнади изгубљену зараду, суд је починио битну повреду одредаба парничног поступка из чл. 361 ст. 2 тач. 12 ЗПП-а, јер пресуда у наведеном делу има недостатке због којих се не може испитати и иста је неразумљива, на шта се жалбом основано указује. Суд је досудио тужиоцу изгубљену зараду, а није утврдио износ исте. Дакле одлучујући о овом делу тужбеног захтева суд није узео у обзир чл. 187 ЗПП-а, да тужба треба да садржи захтев који мора бити јасан, одређен, прецизан у погледу садржине, обима и времена испуњења, а у погледу обима предметни захтев није одређен. Тужилац има право на накнаду штете у конкретном спору, али да би се наведени део пресуде могао извршити потребно је да буде одређен и износ накнаде, што првостепеном пресудом није учињено.

Овај суд констатује да се приликом утврђивања висине изгубљене зараде тужиоца за време за које није радио код туженог, узимају у обзир и приходи које је тужилац остварио радом код другог послодавца или на други начин.

У поновном поступку суд ће, имајући у виду напред наведено, отклонити наведене битне повреде одредаба парничног поступка применом одговарајућих процесних и материјално правних прописа, утврдиће која је висина зараде коју је тужени дужан

исплатити тужиоцу за спорни период, а затим ће одлучити о тужбеном захтеву, као и о трошковима целог поступка.

Сходно наведеном одлучено је као у изреци пресуде на основу чл. 375 и чл. 376 ЗПП-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА

Мира Тубин Чанак с.р.

зго:

Напомена

РЕВ.2 129/12 од 6.09.2012. одбијена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4910/10 од 7.09.2011.

